

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лебеда Андрія Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 167, частини першої статті 170 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
26 червня 2018 року
№ 200-1(П)/2018

Справа № 3-224/2018(2843/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лебеда Андрія Васильовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 167, частини першої статті 170 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Лебідь А.В. звернувся до Конституційного Суду України з письмовим клопотанням щодо перевірки на відповідність пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) положень частини третьої статті 167 „судовий наказ оскарженню в апеляційному порядку не підлягає“ та частини першої статті 170 „крім випадків видачі судового наказу відповідно до пунктів 4, 5 частини першої статті 161 цього Кодексу“ Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс).

Відповідно до частини третьої статті 167 Кодексу судовий наказ оскарженню в апеляційному порядку не підлягає, проте може бути скасований у порядку, передбаченому цим розділом.

Згідно з частиною першою статті 170 Кодексу боржник має право протягом п'ятнадцяти днів з дня вручення копії судового наказу та доданих до неї документів подати заяву про його скасування до суду, який його видав, крім випадків видачі судового наказу відповідно до пунктів 4, 5 частини першої статті 161 Кодексу; заява про скасування судового наказу може також бути подана органами та особами, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах інших осіб.

Як вбачається зі змісту конституційної скарги та доданих до неї матеріалів, 2 лютого 2018 року суддя Ленінського районного суду міста Миколаєва видав судовий наказ про стягнення з Лебеда А.В. аліментів на утримання малолітньої дитини в розмірі однієї чверті від усіх видів його заробітку (доходу) щомісячно, але не більше десяти прожиткових мінімумів на дитину відповідного віку та не менше 50 відсотків від прожиткового мінімуму на дитину відповідного віку до досягнення нею повноліття.

Автор клопотання зазначає, що застосовані у судовому наказі Ленінського районного суду міста Миколаєва від 2 лютого 2018 року оспорювані положення Кодексу щодо неможливості скасування та апеляційного оскарження судового наказу, виданого на підставі пунктів 4, 5

частини першої статті 161 Кодексу, суперечать пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України та порушують його право на апеляційний перегляд справи.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Однією з підстав для відмови у відкритті конституційного провадження у справі є неприйнятність конституційної скарги, яка визнається такою у разі, якщо її зміст і вимоги є очевидно необґрунтованими (пункт 4 статті 62, частина четверта статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що наведені автором клопотання аргументи щодо неконституційності окремих положень частини третьої статті 167, частини першої статті 170 Кодексу зводяться до незгоди з існуючим порядком розгляду судами справ за правилами наказного провадження та до висловлення припущення стосовно того, що „відсутність можливості подання заяв про скасування судового наказу або його оскарження створює підґрунтя для зловживання заявниками своїми правами, шляхом повідомлення неправдивих відомостей щодо місця проживання дитини, її утримання, виховання тощо, а також відсутністю у боржника можливості надати будь-які заперечення“, не можуть вважатися належним обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності.

Крім того, відповідно до пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умови, що з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців.

Судовий наказ Ленінського районного суду міста Миколаєва, який Лебідь А.В. вважає остаточним судовим рішенням, виданий 2 лютого 2018 року.

Конституційну скаргу подано до Конституційного Суду України 7 червня 2018 року, тобто після закінчення тримісячного строку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“. Клопотання про поновлення пропущеного строку Лебідь А.В. не подавав.

Отже, конституційна скарга є непринятною, оскільки її зміст та вимоги є очевидно необґрунтованими, та такою, що подана з порушенням встановлених законом строків, а це є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі відповідно до пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Лебеда А.В. щодо відповідності Конституції

України (конституційності) окремих положень частини третьої статті 167, частини першої статті 170 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**